

Demokratik Deliler Devleti 3D 6

– Ömer Faruk · 11 Eylül 2016

-Delirtme insanı!

-Sana neden böyle bir iyilik yapayım ki?

**

Hastanenin bahçe kapısının açılması için bekliyoruz. Kapıdaki görevli bizi gördüğü halde görmemezlikten geliyor. Şoför dikkat çekmek için kornoya bastı. Ama adam hiç oralı değil. Birkaç dakika daha bekledikten sonra şoför üst üste birkaç kere kornaya basınca görevli kafasını bizden tarafa çevirip elleriyle bir şeyler anlattı. Şoför:

-Anladım. Evrakları görmek istiyor. Her gün kuralları değiştiriyorlar. Daha birkaç gün önce evrak kontrolleri içerde yapılırdı.

Diye söylenip torpido gözündeki evrakları alıp arabadan indi. Kapıyı öyle hızlı kapattı ki oturduğum yerde sallanmaya başladım. Görevli evraklara baktı, telefonu kaldırıp karşı tarafa gelen araçla ilgili bilgi verdikten sonra kapıyı açtı. Şoför koşarak geri geldi, elindeki evrakları benim kucağıma atıp, el frenini indirdi. Gaza fazla yüklenmiş olmalı ki araba patinaj yaptı. Hızla hastanenin bahçesine girdik. İki kişi biraz daha geç kalsalardı bizim arabanın altında kalabilirdiler ama çevik davranıp kendilerini kenara attılar.

Kontağı kapatıp beklemeye başladık. Biraz sonra beyaz önlüklü bir bayan yanında üç adamla birlikte geldi. Şoför araçtan inip evrakları bayana verdi. Bayan adamlara arabanın bagajını işaret etti. Onlar da oradaki kolileri aşağıya indirmeye başladılar. Ben hâlâ arabanın içinde otuyordum. Şoför eliyle inmemi işaret etti ve görevli bayana:

-Bir de hasta getirdim, dedi.

Bayan bu haberden memnun değilmiş gibi suratını astı. Bana küçümseyen bir ifade ile baktı ve:

-Evraklarını bana ver ve peşimden gel! Dedi.

O önde ben arkada ilerlemeye başladık. Birkaç adım atmıştım ki yolun kenarında bir ağaca yaslanmış olan iri yarı bir adamın bana bakmakta olduğunu fark ettim. Gözlerimiz karşılaşıncı çivilenmiş gibi olduğum yerde kaldım. Adamın gözlerinde sanki şimşekler çakıyordu. Suratının aldığı şekilden beni iğrenç bir varlık olarak gördüğünü anlamıştım. Evet, ben onun gözünde belki de pis bir sinektim. Ayağının altında acımadan ezebileceği bir sinek... Gözlerimi gözlerinden kaçırmak istediysem de başaramadım. Korkudan tir tir titremeye başladım. Buraya geldiğime öylesine pişmandım ki... Geriye dönüp beni getiren arabaya atlayıp buradan kaçmak istiyordum. Kendimi zorlayarak arkama baktığımda ise beni getiren arabanın gitmiş olduğunu ve o kocaman demir kapının kapanmış olduğunu gördüm.

Ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Bir bayan sesi beni kendime getirdi:

-Nerede kaldın? Ben sana beni takip et, demedim mi? Etrafı seyretmeyi bırak da düş peşime!

Bu sesi duyduğuma sevindim. Çünkü o kötü bakışlı adamdan kurtulmamı sağlamıştı. O adam kim mi? O adam meşhur İmparator... Şansızlığıma bakın ki hastaneye adımımı atar atmaz bu lanet adam karşıma çıkmıştı...

Bayan memur beni önce bir doktorun yanına götürdü. Doktor evraklarımı inceledikten sonra önündeki bilgisayardan bakarak:

-Hastayı 43 nolu odaya yatırın. Orada boş bir yatak var. Evraklarını da kayda soksunlar. Görevliye kalacağı odayı da söyleyin. Dedi.

Bayan memur başını sallayıp eliyle gelmemi işaret etti. Doktorun yanından evrak kayda, oradan da bundan sonraki günlerimi geçireceğim 43 nolu odama gittik.

Odada dört yatak vardı. Boş olan yatak cam kenarındaydı, yanında eşyaların konabileceği bir dolap ve biraz ileride de dört kişilik bir masa ile sandalyeleri vardı. Odaya girince bayan:

-Size yeni bir arkadaş getirdim. Dedi ama oradakilerin hiçbiri herhangi bir tepki vermedi.

Bayan memurun işi bitmiş olmalı ki arkasını dönüp odadan çıktı. O gittikten sonra yatağımın üzerine oturup düşünmeye başladım. Yabancı bir yerdeydim. Çok sayıda insan arasında yapayalnızdım. Burada neyin nerede olduğunu, hangi kuralların geçerli olduğunu, kime nasıl davranmam gerektiğini şu an bilmiyordum. Bırakın bunları bilmeyi tuvaletin yerini bile sormak zorundaydım. Öyle de kime? Oda arkadaşlarım en ufak bir tepki vermiyorlardı. Dışarı çıkıp biriyle konuşmayı denesem, diye düşündüm ama vazgeçtim. Beni terslemelerinden çekindim. Kısacası anladım ki burada her şeyi yaşayarak, deneyerek öğrenecektim.

Uzunca bir süre böyle bekledikten sonra bahçeye çıkıp etrafa bakmaya karar verdim. Bahçe insan doluydu. Hava çok iyi olmamasına rağmen insanlar arada sırada yüzünü gösteren güneşten faydalanmak için dışarıya çıkmış olmalıydılar. Ya da ben böyle sanıyordum. Belki de bunların birçoğunun böyle bir amacı yoktu. Yerler ıslak olduğu için ağaçların altındaki çimenlerde oturan yoktu, o nedenle banklar adeta kapışılmıştı. Yürüyen ikili-üçlü gruplardan daha fazla tek başına dolaşmayı tercih edenler vardı. Koşanlar, spor hareketleri yapanlar, kovalamaca oynayanlar ve tabii tek başına oturmuş bir şeyler düşünenler...

Bir çığlıkla irkildim. Sesin geldiği tarafa baktım, benden oldukça uzakta bir kalabalık vardı. Orada bir şeyler oluyordu. Ya biri kriz geçiriyordu ya da birileri kavga ediyordu. Dört güvenlik elemanı kalabalığın olduğu yere doğru koşarken bir taraftan da bellerinde asılı duran cop ve kelepçeleri tutmaya uğraşıyorlardı. Daha önceki deneyimlerim, böyle durumlarda fazla meraklı olmamayı bana öğrettiğinden olayın olduğu yerin aksine yönümü çevirdim.

Asırlık çınar ağacına yaslanmış, gözleri yerde bir genç dikkatimi çekti. Siması hiç de yabancı gelmedi. Onu bir yerlerden tanıyordum, ancak nereden? Yanına gidip selam verdim, sadece başını kaldırıp yüzüme bakmakla yetindi. Yüzünü tam olarak görünce hatırladım. İlk yattığım hastanede bu gençle tanışmıştım. O zaman adını söylemişti, ama şimdi unuttum. Hatırlamaya çalışıyorum, aklıma hiçbir isim gelmiyor.

Bu gence ait anımı anlatmak istiyorum, o nedenle zaman diliminde biraz gerilere gideceğiz:

O gün polikliniklerin karşısındaki kafede çay içiyordum. Bir genç:

-Abi, ateşin var mı? Dedi. Çakmağı uzattım, sigarasını yakıp oturmak için izin istedi. Çünkü kafede boş yer bulmak biraz zordu.

Oturabileceğini söyledikten sonra hemen sohbeta başladı:

-Hayırdır abi?

-Kontrolde geldim. Sırada çok hasta var, onun için burada vakit geçiriyorum. Sen muayene için mi geldin?

-Ben Amatem'deki sıramı bekliyorum. Bağımlıyım da...

-Ne bağımlısı?

-Uyuşturucu. Madde ile yakalandım. Satıcı değil, kullanıcıyım, dedim ve denetimli serbestlik yasasından faydalanmak istediğimi söyledim. Hakim kabul etti. Uyuşturucu kullanmadığımı kanıtlamak için şimdi bazen iki bazen de üç haftada bir gelip tahlil sonuçlarını doktora göstermek zorunluluğum var. Arada rehabilitasyon seanslarına katılmamız da gerekiyor. Ama doğrusu ben bu seanslardan bir şey anlamıyorum.

-Her uyuşturucuyla yakalanan kullanıcıyım deyip kendini kurtarabilir. Böyle yasa mı olur?

-O iş, öyle o kadar kolay değil abi. Kilolarca uyuşturucuyla yakalan paçayı kurtar. Yok öyle bir şey! Bir içimlik yani azıcık uyuşturucu için geçerli bu. O yüzden yakalanınca hapse girmemek için birçok satıcı üzerinde çok az uyuşturucu bulundurur.

-Peki gerçekte sen sadece içici miydin, hiç satmadın mı?

-Sadece içiciyim diyenlerin çoğu yalan söyler. Çünkü bu meret öyle ucuz bir şey değil ki... Varını yoğunu yatırılıyorsun, bütün paranı harcıyorsun bunu almak için. Paran ve malın bitince ne yapacaksın? Mecburen torbacılık yapmak zorundasın.

-Önce seni zehirliyorlar, sonra da sen başkalarını...

-Aynen öyle. Mecbursun. Uyuşturucu parası bulmak için hırsızlık, soygun, fahişelik yapanlar hatta cinayet işleyenler bile var. Bu zehre ulaşmak için neler yapılıyor ki... Paran varsa her yerde uyuşturucu temin edebilirsin.

-Burada yani hastanede de bulabilir misin?

-Paradan haber ver; hemen alıp geleyim. Bu işin dini imanı para! Çok büyük meblağlar dönüyor bu piyasada. Umulmadık insanlar para hırsıyla bu işin içinde...

-Nasıl alıştın bu zehre?

-Arkadaş ayağına abi, arkadaş... Onların "Bir kereden bir şey olmaz!" sözüne kandık, bir kere denedik ve bir daha da kurtulamadık. Abi galiba sıram geldi, arkadaş çağırıyor. Hoşça kal.

Deyip yanımdan ayrıldı. Beş dakika sonra yanında biri ile dışarı çıktı. İş fazla uzun sürmemişti. Ancak az önceki genç gitmiş yerine bambaşka biri gelmişti. Sinirli hareketlerle cebinden bir sigara çıkardı, yanındaki yaktı. Boş bir bankın üzerine oturdu. Bağırıyordu:

-Allah hepinizin belasını versin! Doktorluğunuz batsın. Bizi adam yerine koymuyorlar. Köpek muamelesi yapıyorlar. Bağımlıyız diye aşağılıyorlar. Biz de insanız be! İki dakika bile odalarında tutmadan kovalayıyorlar. Lanet şeyler, pislikler!

Arkadaşı ağzını kapatmaya çalışınca da ayağa kalkıp onu iteledi ve olanca gücüyle bankı yumruklamaya başladı. Bunlar öyle sert vuruşlardı ki elleri kırıldıysa doğrusu hiç şaşmam.

Sakinleşmesi biraz zaman aldı ama sonunda bağırıp çağırılmayı, sağa sola yumruk atmayı bırakıp bankın üzerine oturdu, sigara paketini çıkardı, birkaç dakika içinde ardı ardına dört sigara içti.

Tekrar bu hapishane bozuntusu hastanedeki olaylara dönüyorum:

Devam edecek....